

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/143/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2320011487
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 08. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Pavol Macháč
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2320011487.4

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z jeho predsedu Mgr. Pavla Macháča a sudcov JUDr. Kataríny Batisovej a JUDr. Andrey Kondllovej, v trestnej veci obžalovaných A. B., nar. X.X.XXXX v C. D., trvalý pobyt hlásený E. F., G.. D., t. č. vo výkon trestu odňatia slobody v inej trestnej veci v ÚVTOS Nitra – Chrenová a H. I., nar. X.XX.XXXX v J., trvalé bydlisko K. XXX/XX, J., pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e), písm. f) Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona (ďalej len Tr. zák.), o odvolaniach oboch obžalovaných proti rozsudku Okresného súdu Galanta z 25. mája 2022, č. k. 31T/151/2020-256, na verejnom zasadnutí konanom v Trnave 17. augusta 2023, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolania obžalovanej A. B. a obžalovaného H. I. zamietajú.

odôvodnenie:

- Okresný súd Galanta (ďalej len okresný súd) rozsudkom z 25. mája 2022, č. k. 31T/151/2020-256, uznal obžalovaných A. B. a H. I. (ďalej len obžalovaná B. a obžalovaný I.) za vinného zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e), písm. f) Tr. zák. spolupáchatelstvom podľa § 20 Tr. zák., na tom skutkovom základe, že dňa 07.07.2020 v čase okolo 16.00 hod. v J. na ulici Okružnej v parčíku pri pohostinstve L. po tom, čo si všimli, že sa jedná o starú a chorú osobu, prepadli M. B. tak, že obžalovaný H. I. ho silne chytil za ruku a za odev, čím mu znemožnil pohyb a obranu, následne obžalovaná A. B. mu prehľadala vrecká, pričom mu z vrecka polokošeľe vybrala cigarety a zo zadného vrecka nohavíc finančnú hotovosť vo výške 20 €, po čom ušli z miesta preč.
- Okresný súd za to odsúdil obž. B. podľa § 188 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 37 písm. h), písm. m), § 38 ods. 4, § 41 ods. 2, § 42 ods. 1 Tr. zák. na súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 9 (deväť) rokov, na výkon ktorého ju podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Zároveň podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušil výrok o treste uloženom obžalovanej rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 31T/109/2020 z 18.11.2020, právoplatný 04.12.2020, ako aj ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.
- Obž. I. za to okresný súd odsúdil podľa § 188 ods. 2 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.
- Okresný súd oboch obžalovaných okrem toho zaviazal postupom podľa § 287 ods. 1 Tr. por. spoločne a nerozdielne nahradiť poškodenému M. B. škodu 20 €.
- Po vyhlásení rozsudku na hlavnom pojednávaní sa prokurátor vzdal práva na podanie odvolania, ale odvolania ihneď zahlásili obaja obžalovaní.
- Obž. B. odvolanie odôvodnila prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Rudolfa Blazseka (ďalej len obhajca JUDr. Blazsek) písomným podaním doručeným okresnému súdu 28. júla 2022.
- 6.1. V odvolaní uviedla, že okresného súdu nielenže nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, ale idú svojim obsahom proti nemu. Na hlavnom pojednávaní 20.4.2022 sa obhajca priamo opýtal poškodeného

M. B. (ďalej len poškodený), či si je istý, že žena, ktorá ho mala prehliadať (zúčastniť sa na jeho lúpeži) je obž. B., ten odpovedal (cit. zápisnicu z HP z 20.4.2022): „neviem či to bola obžalovaná, nie som si istý“. Nie je preto zrejmé z akých záverov čerpá odôvodnenie rozsudku, keď tieto nezodpovedajú výpovedi poškodeného. V súvislosti s predmetným tvrdením poukázal obhajca JUDr. Blazsek aj na ďalšiu časť výpovede poškodeného, ktorý na otázku súdu uviedol, že „na fotografiách ukázaných na polícii som nespoznal tých čo to boli, to policajť ich ukázal“. Z uvedeného dôvodu poukázal obhajca JUDr. Blazsek na nesprávne právne posúdenie vo vzťahu k vyhodnoteniu viny obžalovanej B. zo žalovaného skutku. Domnieva sa, že nie je možné jej vinu uznať len na základe nepriameho dôkazu (výpoveď mestských policajtov), ktorá preukazuje len to, že bola pred spáchaním skutku so spoluobžalovaným, avšak nepreukazuje, že tento skutok mala spáchať. Obdobne ako uviedol aj v záverečnej reči, namieta výpovede poškodeného ako celkovo zmätočné a nejasné, keď poškodený vo svojej výpovedi vyvrátil aj tvrdenie obžaloby, keď uviedol, že osoba, ktorá mu zobrala peniaze a cigarety ho chytila za odev, pričom ho „nesotila, ani nezhodila“, teda voči nemu nepoužila násilie. Uviedol, že mal v oboch rukách tašky a nebránil sa, keď mu boli zo strany „ženy“ vybraté peniaze a cigarety z vrečka. Čo sa týka dôveryhodnosti výpovede poškodeného, táto pôsobí nedôveryhodne osobitne s ohľadom na zmätočnosť opisu skutku, keď si v priebehu hlavného pojednávania viackrát protirečil a menil svoju výpoveď. Uvedeným vznikli vážne pochybnosti podľa obhajcu Blazseka o priebehu celého incidentu („zásada in dubio pro reo“).

6.2. Základnou zásadou trestného konania je zásada náležitého zistenia skutkového stavu veci, upravená v § 2 ods. 10 Tr. por., podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie. Na práve uvedenú základnú zásadu trestného konania nadväzuje základná zásada deklarovaná v § 2 ods. 12 Tr. por., podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Náležité zistenie skutkového stavu veci je nevyhnutným a základným predpokladom pre spravodlivé rozhodnutie.

6.3. Z vykonaného dokazovania je podľa obhajcu Blazseka zrejmé, že vina jeho klientky je vyvodzovaná z neexistujúceho záveru súdu prvého stupňa o usvedčení poškodeným, na ktoré má nadväzovať výpoveď mestských policajtov. V zmysle ustálených záverov v rozhodovacej činnosti v trestných veciach, sice Tr. por. výslovne neobsahuje žiadne kritériá delenia dôkazov, či ich dôkaznej hodnoty, avšak teória trestného práva procesného ako aj súdna prax už dlhodobo vychádzajú z toho, že podľa pomeru k záveru, ktorý súd z vykonaných dôkazov vyvodzuje, sa dôkazy delia na priame a nepriame. Za priamy dôkaz sa považuje taký dôkaz, ktorý priamo potvrdzuje alebo vyvracia dokazovanú skutočnosť (napríklad výpoveď svedka, ktorý priamo pozoroval udalosť, o ktorej vypovedá). Za nepriamy dôkaz (tzv. indíciu) sa považuje taký dôkaz, ktorý poukazuje na inú skutočnosť, teda nie priamo na tú, ktorá je predmetom dôkazu, ale z tejto skutočnosti si môže orgán činný v trestnom konaní alebo súd urobiť záver o existencii alebo neexistencii dokazovanej skutočnosti. Nepriame dôkazy pritom pôsobia ako podporné dôkazy vo vzťahu k priamym dôkazom.

6.4. Ak aplikujeme uvedené delenie dôkazov na posudzovanú trestnú vec tak zistíme, že na hlavnom pojednávaní nebol produkovaný žiaden priamy usvedčujúci dôkaz, t. j. taký dôkaz, ktorý by priamo spájal obž. B. so spáchaním trestnej činnosti uvedenej v obžalobe. Uznanie viny nie je možné založiť na hypotetických záveroch, ktoré sú v rovine pravdepodobnosti, a to ani pravdepodobnosti vyššieho stupňa. Pre takýto výrok musí byť daná istota, o ktorej, vychádzajúc z hodnotenia vykonaných dôkazov, nie je dôvod pochybovať. Ak po vykonaní zhodnotení všetkých dostupných dôkazov zostanú pochybnosti o niektorej skutkovej okolnosti významnej čo do otázky viny, nemožno rozhodnúť v neprospech obžalovaného. Zo zásady prezumpcie neviny, uvedenej v ustanovení § 2 ods. 4 Tr. por. poriadku, ktorá vychádza z úpravy ustanovenej v čl. 50 ods. 2 ústavy a z čl. 40 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd vyplýva, že ak po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov zostanú pochybnosti o niektorej skutkovej okolnosti, ktorá je dôležitá pre posúdenie zavinenia obvineného, nemožno rozhodnúť v jeho neprospech. Obvinenému musí byť vina preukázaná a obvinený nie je povinný dokazovať žiadnu skutočnosť, a to ani svedčiacu vo svoj prospech. Prezumpcia neviny znamená, že nedokázané vina má rovnaký dôsledok a význam ako dokázaná nevina a teda obžalovaný aj v danom konkrétnom prípade nemá povinnosť svoju nevinu dokazovať.

6.5. Nakoľko z predmetného rozsudku je zrejmé, že vina jeho klientky preukázaná nebola resp. rozsudok súdu prvého stupňa je opretý o záver, ktorý však z vykonaného dokazovania nevyplýnul, obhajca JUDr.

Blazsek odvolaciemu súdu navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a následne rozhodnúť sám vo veci tak, že obž. B. spod obžaloby oslobodzuje. Alternatívne navrhol, aby odvolací súd po zrušení rozsudku vrátil vec súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie a rozhodnutie.

7. Podané odvolanie odôvodnil aj obž. I. prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Vladimíra Haládika (ďalej len obhajca JUDr. Haládik) písomným podaním doručeným okresnému súdu 7. júna 2022.

7.1. V odvolaní obhajca JUDr. Haládik uviedol, že v celom konaní nebolo preukázané, že obž. I. spáchal skutok uvedený v obžalobe. Aj obž. B. v prípravnom konaní vypovedala, že „sedel na lavičke a nič nerobil“. Za kľúčové považuje svedectvo poškodeného, ktorý na pojednávaní 20.4.2022 jednoznačne a opakovane poprel, že by bol pri spáchaní žalovaného skutku, uviedol, že ho obž. I. „nedržal, neprehľadal, ani sa ho nedotkol a nepozná ho“. Tento svedok ďalej vysvetlil, prečo ho v zápisnici o rekognícii uviedol ako páchatel'a, že policajti mu ukázali fotky a na nich ukázali kto to bol, teda jeho fotku. Namietal, že rekognícia nebola urobená zákonným spôsobom.

7.2. K osobe poškodeného obhajca JUDr. Haládik uviedol, že aj keď ide o staršieho človeka a zdravotne postihnutého (nevie hovoriť), jeho pamäť a vyjadrovacie schopnosti (písomne, posunkami, naznačením súhlasu alebo nesúhlasu) sú úplne v poriadku, čo preukázal pri svojom výsluchu na pojednávaní 20.4.2022. Porozumel každej otázke a na každú riadne odpovedal a preto nie je žiadny dôvod pochybovať o pravdivosti a hodnovernosti jeho svedeckej výpovede. Zdôraznil ešte raz skutočnosť, že jednoznačne a opakovane poškodený vypovedal, že sa ho ani nedotkol a nebol pri skutku. Svedecké výpovede svedkov N., O. (mestských policajtov) a F. potvrdzujú iba to, že v čase pred spáchaním skutku bol v spoločnosti obž. B., avšak na inom mieste. Vo vzťahu k žalovanému skutku sú právne irelevantné.

7.3. Vzhľadom na vyššie uvedené obhajca JUDr. Haládik v konečnom návrhu žiadal, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že v súlade s ust. § 285 písm. c) Tr. por. obž. I. oslobodí spod obžaloby. 8. Prokurátor sa k písomne odôvodneným odvolaniam oboch obžalovaných ku dňu konania verejného zasadnutia nevyjadril.

K priebehu konania na odvolacom súde

9. Spisový materiál bol Krajskému súdu v Trnave (ďalej len krajský súd) riadne predložený na rozhodnutie o oboch odvolaniach 4. októbra 2022.

9.1. V priebehu odvolacieho konania krajský súd zistil, že poškodený zomrel dňa X.X.XXXX a dedičské konanie po ňom bolo zastavené, nakoľko zanechal len nepatrný majetok, ktorý bol vydaný jeho bývalej manželke C. B., ktorá sa postarala o pohreb. Ako dedič by prichádzal do úvahy jeho syn D. C. B.. Krajský súd o termíne verejného zasadnutia oboch upovedomoval, nemali však záujem sa konania zúčastniť, súhlasili s konaním v ich neprítomnosti.

9.2. V priebehu odvolacieho konania obž. I. doplnil svoje odvolanie prostredníctvom svojho obhajcu písomným podaním doručeným krajskému súdu 25.7.2023. V odvolaní obhajca JUDr. Haládik uviedol, že odvolanie dopĺňa a pripája dôkaz – písomnú výpoveď obž. I. z 24.7.2023. V prípade, že odvolací súd jeho klienta neoslobodí spod obžaloby, tak alternatívne navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec mu vrátil na doplnenie dokazovania.

9.3. Vo vlastnoručnom podaní označenom ako „výpoveď a doplnenie dôkazu“ obž. I. uviedol, že navrhuje pripojiť túto jeho výpoveď ako dôkaz k prebiehajúcej odvolaciemu konaniu. Uviedol v nej nasledovné: „Ku skutku, ktorý mi je kladený za vinu, som viac krát vypovedal - na polícii, aj na pojednávaní na Okresnom súde Galanta. Zdôrazňujem, že poškodený M. B. na pojednávaní dňa 20.4.2022 jednoznačne a opakovane vypovedal, že som nebol pri spáchaní žalovaného skutku a ani som sa ho nedotkol. K tomuto chcem uviesť, že v obci P. býva D. I., ktorý má asi 43 - 45 rokov, presne jeho vek neviem uviesť, ani adresu bydliska a tento v minulosti žil ako druh a družka s mojou spoluobžalovanou A. B., nar. X.X.XXXX. Údajne spolu čakali aj dieťa, ale A. B. podstúpila interrupciu. Toto mi povedala ona. Keď som začal ja žiť s A. B., zistil som, že D. I. nás viac krát sledoval, ako aj mňa samostatne. Raz niekedy začiatkom roku 2020, keď som bol spolu s A. B. nakupovať v Kauflande v J., tak ma tento D. I. napadol, najprv slovne mi nadával a potom ma napadol aj fyzicky. Od tej doby som sa ho bál, lebo sa mi vyhrážal, že ma zabije a viac krát som si všimol, že ma sledoval. Mal som obavy, kedy sa predom mnou objaví a znova ma napadne a ublíži mi. Pri skutku dňa 7.7.2020 som preukázateľne nepristúpil k poškodenému M. B., sama A. B. vypovedala, že som sedel na lavičke a nič som nerobil. Videl som pri poškodenom ďalšiu osobu a myslím si, že išlo o uvedeného D. I.. Bol som pod vplyvom alkoholu a ten človek nebol ku mne otočený tvárou. Doteraz som túto skutočnosť v prípravnom konaní ani pred prvostupňovým súdom nevypovedal, lebo som mal obavy z vyhrážok D. I. a jeho prípadnej pomsty, avšak vzhľadom na závažnosť mojej situácie teraz uvádzam túto skutočnosť a žiadam o jej prešetrenie. Navrhujem zrušiť rozsudok Okresného súdu Galanta a vec vrátiť na prvostupňový súd z dôvodu vykonania nových dôkazov. Na znak súhlasu s celým obsahom tejto výpovede pripojujem svoj vlastnoručný podpis.“

9.4. Za účelom prejednávania oboch odvolaní určil krajský súd termín verejného zasadnutia na 22. júna 2023. Z uvedeného termínu sa ospravedlnil obž. I. z dôvodu choroby, keďže však jeho ospravedlnenie nespĺňalo náležitosti, bola obhajoba vyzročená, že ospravedlnenie nebude akceptovaná. Obžalovaný následne svoje ospravedlnenie doplnil aj o vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že nie je schopný účasti, preto mu odvolací súd vyhovel a určil nový termín verejného zasadnutia na 6. júla 2023. Ani v tento deň sa verejné zasadnutie neuskutočnilo, termín bol zrušený z dôvodu čerpania dovolenky obhajcom Haládkom, pričom bol určený ďalší termín 10. augusta 2023. Obžalovaný sa z účasti na verejnom zasadnutí ospravedlnil priamo na úkone prostredníctvom svojho obhajcu, pričom predložil správu od lekára, že od 7.8.2023 je práceneschopný, pripojil aj lekárske správy z vyšetrení. Toto ospravedlnenie krajský súd neakceptoval, nakoľko nebolo ani riadne, ani včasné. Riadne nebolo preto, lebo obž. I. k nemu nepripojil vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že mu jeho zdravotný stav neumožňuje účasť na úkone, na ktorý bol predvolaný, bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu alebo z dôvodu nebezpečenstva rozšírenia nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby (§ 120 ods. 2 Tr. por.). Jeho ospravedlnenie nebolo ani včasné, nakoľko o dôvodoch svojej neúčasti sa vedel už 7.8. (pondelok), no oznámil to súdu až 10.8. (štvrtok), hoci mu nič nebránilo učiť tak skôr. Bez osobnej účasti obžalovaného nebolo možné verejné zasadnutie vykonať v zmysle ust. 293 ods. 6 Tr. por., nakoľko v tomto prípade ide o trestný čin, na ktorý Tr. zák. ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica prevyšuje desať rokov. Uvedené viedlo krajský súd k tomu, že verejné zasadnutie konané 10.8.2023 odročil na 17.8.2023 a na obžalovaného vydal príkaz na zatknutie. Pre úplnosť krajský súd poznamenáva, že vo verejnosti boli 10.8.2023 prítomní otec obžalovaného a jeho brat.

9.5. Na verejné zasadnutie konané 17.8.2023 sa obžalovaného predviesť prostredníctvom polície nepodarilo. Obhajca JUDr. Haládko však predložil krajskému súdu súhlas obžalovaného s tým, aby sa verejné zasadnutie konalo v jeho neprítomnosti. Keďže neúčasť obž. I. už nebránila vykonaniu verejného zasadnutia, tak krajský súd vec prejednal v prítomnosti prokurátora, oboch obhajcov a obž. B., ktorej účasť bola zabezpečená prostredníctvom video-konferenčného zariadenia podľa § 61b Tr. por. z ÚVTOS Nitra – Chrenová. Pokiaľ ide o právnych nástupcov po neb. poškodenom, títo sa z účasti na úkone ospravedlnili.

9.6. Pokiaľ ide o dokazovanie, krajský súd odmietol vykonať dôkaz navrhnutý obž. I. vypočuť ako svedka D. I.. Krajský súd tento dôkaz považoval za nadbytočný s poukazom na to, že rozsah dokazovania vykonaný v tejto veci okresným súdom bol dostatočný pre spravodlivé, stavu veci a zákonu zodpovedajúce rozhodnutie. Pokiaľ ide o listinný dôkaz v podobe písomnej výpovede obž. I., túto krajský súd vnímal ako súčasť odvolacích námietok, riadne ju oboznámil v rámci správy o stave veci a v rámci odvolacích námietok sa s ňou aj vyrovnal.

9.7. Keďže iné dôkazné návrhy neboli, pristúpilo sa ku konečným návrhom. Prokurátor v rámci neho navrhol obe odvolania ako nedôvodné zamietnuť podľa § 319 Tr. por. Obhajcovia sa pridržali písomných odvolaní a konečných návrhom tam uvedených. Obž. B. sa pridržala vyjadrenia svojho obhajcu.

10. Podľa § 315 Tr. por., o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1 Tr. por., odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por., ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Tr. por., odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

11. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací podľa § 315 Tr. por. preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Tr. por. a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolania v zmysle § 316 ods. 1 Tr. por., ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., lebo odvolanie podali obaja obžalovaní ako oprávnené osoby, v zákonom stanovenej lehote a proti výrokom, proti ktorým je tento opravný prostriedok prípustný. Krajský súd následne postupom podľa § 317 odsek 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a dospel k záveru, že odvolania oboch obžalovaných nie sú dôvodné.

12. Pokiaľ ide o konanie, preskúmaním obsahu spisového materiálu krajský súd zistil, že okresný súd na hlavnom pojednávaní vykonal všetky dôkazy potrebné pre objektívne a zákonné rozhodnutie, tieto dôkazy vyhodnotil individuálne a v ich súhrne podľa pravidiel uvedených v § 2 ods. 12 Tr. por. a dospel k

správnemu záveru o vine oboch obžalovaných. Následne v odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd v súlade s ust. § 168 ods. 1 Tr. por. správne uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporovali. Z odôvodnenia je zrejmé aj to, ako sa okresný súd vyrovnal s obhajobou oboch obžalovaných. Krajský súd je toho názoru, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je presvedčivé a spĺňa kritériá predpokladané ust. § 168 ods. 1 Tr. por. Krajský súd voči tejto časti odôvodneniu napadnutého rozsudku nemá podstatné výhrady, preto si ho v podstatných častiach osvojuje bez potreby ho na tomto mieste opakovať.

13. Súčasne krajský súd na tomto mieste pripomína, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, preto je nadbytočné, aby krajský súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové závery okresného súdu. Tiež platí, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument odvolateľa, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutia o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov napadnutého rozsudku, ktorý sa preskúmava v odvolacom konaní.

K odvolaniam oboch obžalovaných

14. Pokiaľ ide o odvolacie námietky oboch obžalovaných, ich podstata spočívala v kritike spôsobu, akým okresný súd vyhodnotil vykonané dôkazy, najmä výpovede poškodeného a svedkov z prípravného konania a na hlavnom pojednávaní. V odvolaní následne obžalovaní polemizovali s odôvodnením napadnutého rozsudku a presadzovali vlastnú verziu skutkového deja, ktorá je založená na inom, pre nich priaznivejšom hodnotení vykonaných dôkazov (treba uveriť výpovedi poškodeného z hlavného pojednávania, nemožno veriť jeho výpovedi z prípravného konania, ani rekognícii atď.).

15. Ku kritike obžalovaných ohľadne spôsobu, akým okresný súd hodnotil vykonané dôkazy, je potrebné vo všeobecnosti uviesť, že v trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie. Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Inak povedané, Trestný poriadok neupravuje otázku minimálneho množstva a kvality dôkazov potrebných na preukázanie viny obžalovaného. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. V súvislosti s hodnotením dôkazov platí aj druhé pravidlo, podľa ktorého ak okresný súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., teda že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, krajský súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že by sám na základe svojho presvedčenia hodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu v zmysle uvedeného ustanovenia (porovnaj R 53/1992).

16. Podľa názoru krajského súdu okresný súd v procese hodnotenia dôkazov postupoval v súlade s pravidlami rozvedenými vyššie v texte. Obž. I. vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní sám priznal, že bol v kritický čas na mieste činu, avšak spáchanie činu poprel s tým, že čin spáchala výlučne sama obž. B., on sa údajne nezapojil. Obž. B. nevypovedala ani v prípravnom konaní, ani na hlavnom pojednávaní, preto jej verziu skutku nepoznáme. Poškodený v prípravnom konaní detailne popísal priebeh skutku spôsobom uvedeným v skutkovej vete výroku o vine napadnutého rozsudku a za jeho páchatel'ov označil dve osoby, muža a ženu rómskej národnosti vo veku 25 až 30 rokov, žena mala oblečené šaty. Následne bolo pristúpené ku rekognícii podľa fotografií, v rámci ktorej poškodený bezpečne opoznal oboch obžalovaných ako páchatel'ov tohto skutku. Obž. B. mala v čase skutku 30 rokov, obž. I. mal 24 rokov. Fakt, že sa obaja obžalovaní v ten deň pohybovali po J. spoločne a že obž. B. mala v ten deň na sebe oblečené šaty, potvrdzuje aj prehratý kamerový záznam z MsP Šaľa. V rámci previerky výpovede na mieste následne poškodený presne označil miesto, kde k spáchaniu činu došlo. Išlo o parčík (park) pri detskom ihrisku pred L. na Okružnej ulici v J., pričom označil aj lavičku, na ktorej páchatel' a páchatel'ka pred útokom na jeho osobu sedeli. Z výpovedí svedkov N. a O. vyplynulo, že v kritický deň boli v službe ako mestskí policajti a asi 30 minút pred skutkom vykázali oboch obžalovaných, ktorých poznali dlhodobo zo svojej služobnej činnosti, z lavičky pred bytovým domom na Q. O., nakoľko boli opití, mali v ruke fľašu a dopúšťali sa neprístojností. Títo policajti pritom svojím príchodom zareagovali na telefonát obyvateľky mesta, ktorá sa sťažovala na to, že obžalovaní sa správajú arogantne a drzo, pýtajú peniaze a ona má strach, že jej vezmú kabelku. Okružná ulica je v J. neďaleko Hornej ulice. Obdobne aj svedok F. uviedol, že obžalovaných v kritický deň cestou do práce

videl s fľašou sedieť na lavičke v parku neďaleko krízového centra, už predtým sa mu na nich v obchode sťažovali vedúca a zákazníčka, že pred obchodom atakujú nakupujúcich, poradil im volať policajtov. Tento svedok, ktorý pracoval ako vedúci krízového centra, v ktorom bol aj poškodený ubytovaný, tiež potvrdil, že sa mu poškodený krátko po čine sťažoval, že ho v parku neďaleko ich krízového centra prepadli a okradli o 20 €. V prípravnom konaní tento svedok v rámci rekognície podľa fotografií opoznal oboch obžalovaných ako osoby, ktoré videl krátko pred skutkom sedieť v parku na lavičke neďaleko krízového centra a popíjať tam. Tento svedok si pritom v rámci výsluchu spomenul na dôležitý detail a síce, že skutok mal vidieť nejaký iný muž, ktorý sa za páchatelmi mal aj rozbehnúť a naháňať ich. O tom, že obž. I. v súvislosti s týmto skutkom mal naháňať nejaký muž, vypovedal nakoniec aj samotný obž. I..

17. Pokiaľ teda obž. I. v priebehu odvolacieho konania prišiel s verziou, že na mieste činu okrem neho bola v kritickom čase ešte tretia osoba, bývalý partner obž. B. D. I., tak tejto verzii krajský súd neuveril. Nielen preto, že s touto verziou prišiel obžalovaný až tri roky po skutku, ale hlavne preto, že samotný poškodený nikdy netvrdil, že by na mieste činu mali byť v tom čase tri osoby. Ani svedok F. nehovoril, že by na lavičke v parku kúsok od krízového centra videl krátko pred skutkom tri osoby, ale len dve, konkrétne muža a ženu, v ktorých v prípravnom konaní v rámci rekognície opoznal obžalovaných. To, že sa pred skutkom pohybovali obžalovaní spolu bez prítomnosti tretej osoby po J. potvrdili aj ďalšie vo veci vypočuté osoby a prehraté kamerové záznamy.

18. Vychádzajúc z vyššie uvedeného krajský súd konštatuje, že nejde o situáciu opisovanú obžalovanými v odvolaniach, že voči nim neexistujú usvedčujúce dôkazy, resp. že u nich nastala dôkazná núdza a malo sa postupovať v zmysle zásady in dubio pro reo, teda v pochybnostiach v ich prospech a oslobodiť ich spod obžaloby. Ide len o zjavnú snahu obžalovaných, aby boli vykonané dôkazy hodnotené inak, v ich prospech. Proti obžalovaným zjavne existuje celý rad usvedčujúcich dôkazov opísaných v predchádzajúcom bode, ktoré vytvárajú takú ucelenú, ničím nenarušenú a logickú štruktúru (reťaz dôkazov), ktorá smeruje k jedinému záveru a síce, že žalovaný skutok sa stal a spáchali ho spoločne obaja obžalovaní.

19. Pokiaľ obž. I. namietal rekogníciu realizovanú poškodeným ako nezákonný dôkaz, ide opäť o námietku nedôvodnú. Tento neopakovateľný úkon trestného konania bol vykonaný 16.7.2020 po začatí trestného stíhania vo veci a bol vykonaný v súlade s Tr. por., kedy poškodený najskôr pri svojom výsluchu, ktorý prebiehal 16.7.2020 od 8,45 hod. opísal osoby páchatelov a následne v ten istý deň v čase po 10,00 hod. ich v rámci rekognície opoznal na fotografii medzi viacerými osobami podobného vzhľadu, ako to vyplýva zo zápisnice o tomto úkone. Výsledkom toho zákonného dôkazu bolo, že poškodený bezpečne opoznal obžalovaných ako osoby, ktoré ho v kritický večer olúpili o cigarety a 20 €. Na znak súhlasu zápisnicu podpísal v prítomnosti nezúčastnenej osoby, rekognícia trvala 42 minút, v rámci čoho bol poskytnutý poškodenému dostatočný čas na prezeranie si jednotlivých osôb na fotografiách.

20. Pokiaľ obaja obžalovaní namietali, že okresný súd mal uveriť výpovedi poškodeného na hlavnom pojednávaní v časti, v ktorej obž. I. neopoznal ako páchatela a u obž. B. si nebol istý, k tomu krajský súd uvádza, že poškodený na hlavnom pojednávaní svoju výpoveď oproti prípravnému konaniu v podstate nezmenil, lebo ohľadom priebehu skutku vypovedal zhodne, resp. ak sa odchyľil a bola mu prečítaná výpoveď z prípravného konania, tak sa jej pridržiaval. Poškodený teda zotrval na tom, že ho dňa 7.7.2020 v čase okolo 16.00 hod. v J. na ulici Okružnej v parčíku pri pohostinstve L. prepadli dvaja páchatelia, konkrétne muž a žena.

21. Faktom ale je, že poškodený za páchatelov v rámci agnoskácie na hlavnom pojednávaní neoznačil obž. I. a obž. B. si nebol celkom istý. K tomu je potrebné uviesť, že agnoskácia predstavuje stotožňovanie svedkom na hlavnom pojednávaní. Ide o dôkazný prostriedok, ktorý nie je výslovne upravený v Tr. por., ale súdna prax ho pripúšťa. Treba ale zdôrazniť, že agnoskácia nemá kvalitu rekognície a pokiaľ je agnoskácia vykonávaná až potom, čo jej predchádzala rekognícia, je jej dôkazný význam výrazne obmedzenejší. V tomto prípade poškodený v rámci rekognície podľa fotografií v prípravnom konaní bezpečne opoznal oboch obžalovaných ako páchatelov stíhaného trestného činu. Výsledky rekognície pritom zapadajú do kontextu ostatných usvedčujúcich dôkazov opísaných vyššie v texte. Z tohto pohľadu preto výsledky agnoskácie nie sú ani podľa názoru krajského súdu spôsobilé túto ucelenú a logickú štruktúru (reťaz) usvedčujúcich dôkazov nijako narušiť. Zvlášť ak rekognícia podľa fotografií bola robená krátko po skutku, kým agnoskácia až s odstupom cca. dvoch rokov od skutku, počas ktorých sa zdravotný stav poškodeného zhoršil natoľko, že dva mesiace po svojom výsluchu na hlavnom pojednávaní zomrel. Okresný súd preto nepochybil v logickom úsudku, ak nestotožnenie obžalovaných zo strany poškodeného na hlavnom pojednávaní pripísal odstupu času od spáchania skutku spojeného so zhoršujúcim sa zdravotným stavom poškodeného. Do úvahy by mohli prichádzať

aj iné faktory, napr. možná zmena výzoru páchatel'ov, či napr. strach z obžalovaného, ktorý rovnako ako poškodený chodil na hlavné pojednávania zo slobody.

22. Pokiaľ ide o tvrdenie poškodeného, že mu páchatel'ov v prípravnom konaní mal v rámci rekognície údajne ukázať sám vyšetrovateľ, tomuto ani krajský súd neuveril. Toto tvrdenie poškodeného je totiž v zrejmom rozpore so zápisnicou o rekognícii, ktorú poškodený za prítomnosti nezúčastnenej osoby na znak súhlasu s jej obsahom vlastnoručne podpísal. Z nej jasne vyplýva, že poškodený sám označil oboch obžalovaných ako páchatel'ov skutku, opoznal ich podľa vlastných slov bezpečne, teda na 100 % a v oboch predložených fotoalbumoch (dva fotoalbumy na ženy, dva na mužov), čomu predchádzalo viac ako 20 minút prezerania si týchto fotoalbumov. Vychádza sa z prezumpcie správnosti postupom OČTK do momentu, kým nie je preukázaný opak, čo sa v tejto veci nestalo. Súčasne je potrebné znovu zdôrazniť, že toto tvrdenie poškodeného je v priamom rozpore s ostatnými vo veci vykonanými dôkazmi, predovšetkým s výpoveďou samotného obž. I., ktorý až do posledného momentu nespochybňoval fakt, že bol v kritickom čase na mieste činu, no za páchatel'ku činu označoval najskôr obž. B. samotnú a neskôr prišiel s verziou, že spolu s ňou čin spáchal aj jej bývalý druh D. I..

23. V súvislosti s hodnotením dôkazov krajský súd pripomína, že právo na spravodlivý proces neznamena právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. Rovnako súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov, lebo proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Tr. por., podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 25.08.2015, sp. zn. 4Tdo/36/2015)

24. Z prezentovaných dôvodov vyhodnotil krajský súd odvolania oboch obžalovaných voči výroku o vine napadnutého rozsudku ako nedôvodné.

K právnej kvalifikácii skutku

25. Pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu, okresný súd správne konanie obžalovaných ustálené v skutkovej vete výroku o vine právne kvalifikoval ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. spáchaný formou spolupáchatel'stva podľa § 20 Tr. zák., keďže obaja obžalovaní v úmysle zmocniť sa cudzej veci spoločným konaním použili voči poškodenému fyzické násilie.

26. Rovnako správne okresný súd ustálil, že obžalovaní trestný čin voči poškodenému spáchali v súvislosti s jeho vyšším vekom (v čase skutku mal 66 rokov) a zlým zdravotným stavom, ktorý bol viditeľný (mal vývod z hrdla, nemohol rozprávať), čím bol naplnený aj kvalifikačný moment – na chránenej osobe – osobe vyššieho veku a chorej osobe podľa § 139 ods. 1 písm. e), písm. f) Tr. zák., čo odôvodňuje právnu kvalifikáciu skutku aj podľa ods. 2 písm. d) cit. ust. § 188 Tr. zák.

27. Nad rámec úvah okresného súdu možno doplniť, že v prípade trestného činu lúpeže postačí len samotná hrozba násilím, nevyžaduje sa, aby reálne k použitiu násillia aj došlo. No ak už k použitiu fyzického násillia zo strany páchatel'a dôjde, tak judikatúra už skôr ustálila, že postačí aj minimálna miera takto použitého násillia, aby išlo o trestný čin lúpeže. Preto ak v tomto konkrétnom prípade obž. I. chytili poškodeného za ruku a za odev, čím mu znemožnil pohyb a obranu, ide o takú mieru použitia sily, ktorá bez akýchkoľvek pochyb naplňa znak násillia. Z tohto dôvodu je vylúčené, aby vec bola posúdená len ako prostá krádež na osobe, ako sa domáhala obž. B..

28. Krajský súd tiež považoval za potrebné doplniť úvahy vo vzťahu k spolupáchatel'stve podľa § 20 Tr. zák. tak, ako ho ustálil okresný súd.

29. Pokiaľ ide o spolupáchatel'stvo, predpokladom trestnej zodpovednosti spolupáchatel'ov (aspoň dvoch) je ich vzájomná dohoda na tom, že spáchajú trestný čin. Spoločné konanie, ktoré sa pri spolupáchatel'stve predpokladá, môže prebiehať súčasne, alebo môže postupne na seba nadväzovať. O spáchanie trestného činu spoločným konaním ide v uvedenom zmysle aj vtedy, ak jednotlivé zložky spoločnej trestnej činnosti naplnil každý zo spolupáchatel'ov, alebo len niektorý zo znakov konania uvedeného v konkrétnej skutkovej podstate trestného činu, resp. aj vtedy, ak síce samy osebe nenapíňajú znaky konania uvedeného v príslušnom ustanovení osobitnej časti Trestného zákona, avšak vo svojom súhrne tam uvedené konanie napíňajú. Úmysel pri spolupáchatel'stve smeruje k spáchaniu trestného činu spoločným konaním. Pri spolupáchatel'stve sa vyžaduje spoločný

úmysel spolupáchateľov, zahrnujúci tak ich spoločné konanie, ako aj spoločné spôsobenie následku – porušenie alebo ohrozenie záujmu chráneného Trestným zákonom. Spoločný úmysel nemožno stotožňovať s výslovnou dohodou páchatel'ov. Pre vyvodenie trestnej zodpovednosti stačí aj dohoda konkludentná. Každý zo spolupáchateľov si však musí uvedomovať, že jeho konanie a konanie ostatných spolupáchateľov smeruje k spoločnému spáchaniu trestného činu, resp. aspoň s tým byť uzrozumený. Teda spolupáchateľstvo z hľadiska ustanovenia § 20 Tr. zák. vyžaduje spoločné konanie a spoločný úmysel spáchať trestný čin, pričom spoločné konanie môže prebiehať nielen súčasne, ale aj postupne, pokiaľ na seba časovo nadväzuje a konanie každého spolupáchateľa je článkom reťaze spoločných činností, v ktorom predchádzajúca činnosť je bezprostrednou a nutnou súčasťou ďalšej činnosti, a takéto spoločné konanie smeruje k priamemu vykonaniu trestného činu a vo svojom celku tvorí jeho skutkový podstatu.

30. Vychádzajúc z vyššie uvedených východísk nemal ani krajský súd žiadne pochybnosti v tom smere, že konaniu oboch obžalovaných opísanému v skutkovej vete výroku o vine napadnutého rozsudku zodpovedá právna kvalifikácia spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. Spoločný úmysel zmocniť sa vecí poškodeného je v okolnostiach posudzovaného prípadu viac ako zrejmý, keďže obžalovaní už predtým žobrali od okoloidúcich bezvýsledne peniaze a neskôr si spoločne vyhládli poškodeného, voči ktorému konali koordinovane, úkonmi bezprostredne na seba nadväzujúci (jeden pridržal, čím znemožnil pohyb a obranu, následne druhý odcudzil poškodenému veci, následne spoločne opúšťajú miesto činu), ktoré úkony viedli nakoniec k získaniu cigariet a finančnej hotovosti z peňaženky poškodeného. Pokiaľ bol trestný čin spáchaný spoločným konaním, tak každý zo spolupáchateľov zodpovedá zásadne za trestný čin v celom jeho rozsahu.

31. Možno záverom doplniť, že obžalovaní konali ako trestne zodpovedné subjekty v priamom úmysle podľa § 15 písm. a) Tr. zák., lebo chceli spôsobom uvedeným v Trestnom zákone porušiť záujem ním chránený (objekt), ktorým objektom je nielen ochrana vlastníckeho práva, ale aj slobodná vôľa poškodeného, do ktorej páchatel' zasiahne, resp. ju ovplyvní násilím alebo jeho hrozbou.

K trestom pre obžalovaných

32. Podľa § 317 ods. 2 Tr. por., ak bolo podané odvolanie v prospech obžalovaného proti výroku, ktorým bol uznaný za vinného, a odvolací súd tento výrok nezrušuje, preskúma v celom rozsahu aj zákonnosť a odôvodnenosť výroku o treste a ďalších výrokov, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

33. Pokiaľ ide o uložené tresty, je potrebné zdôrazniť, že ani jeden z obžalovaných v písomne odôvodnenom odvolaní žiadne konkrétne pochybenie výroku o treste nevytýkal a nenamietal ani konanie tomuto výroku predchádzajúce. Krajský súd sa preto pri prieskume týchto výrokov zameral na všeobecné posúdenie zákonnosti a primeranosti uložených trestov, keďže chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., neboli zistené.

34. Na podklade odvolacieho prieskumu krajský súd zistil, že okresný súd vykonal ohľadom týchto výrokov dostatočné dokazovanie, správne vyhodnotil osoby obžalovaných ako aj ďalšie skutočnosti potrebné pre uloženie stavu veci a zákonu zodpovedajúcich trestov. Svoje zistenia a závery následne dostatočným a zrozumiteľným spôsobom rozviedol osobitne vo vzťahu ku každému z obžalovaných v odôvodnení napadnutého rozsudku. Jeho úvahy považuje krajský súd za správne, plne rešpektujúce kritériá uvedené vyššie v texte.

35. Krajský súd si preto argumentáciu okresného súdu osvojuje vo vzťahu ku každému z obžalovaných a v podrobnostiach na ňu poukazuje bez potreby jej opakovania. Možno doplniť len toľko, že takto uložené tresty aj krajský súd považuje za primerané a spravodlivé, zodpovedajúce potrebám generálnej, ako aj individuálnej prevencie, ktoré budú dostatočným prostriedkom na dosiahnutie účelu trestu ako ho mal na mysli zákon.

36. Otázku trestov tak krajský súd uzatvára s tým, že okresný súd v tomto smere nenechal nezodpovedanú žiadnu otázku, na ktorú by mal krajský súd v odvolacom konaní dávať obžalovaným špecifické odpovede, keďže žiadne odvolacie námietky v tomto smere obžalovaní neuplatnili.

K náhrade škody

37. S poukazom na vyššie cit. ust. § 317 ods. 2 Tr. por. krajský súd preskúmal aj zákonnosť a odôvodnenosť výroku, ktorým okresný súd postupom podľa § 287 ods. 1 Tr. por. zaviazal oboch obžalovaných spoločne a nerozdielne na náhradu škody poškodenému vo výške 20 €, ako aj konanie predchádzajúce.

38. Podľa § 287 ods. 1 Tr. por., ak súd odsudzuje obžalovaného pre trestný čin, ktorým spôsobil inému škodu, uvedenú v § 46 ods. 1, uloží mu spravidla v rozsudku, aby ju poškodenému nahradil, ak bol nárok riadne a včas uplatnený. Súd uloží obžalovanému vždy povinnosť nahradiť neuhradenú škodu alebo jej neuhradenú časť, ak jej výška je súčasťou popisu skutku uvedeného vo výroku rozsudku, ktorým bol

obžalovaný uznaný za vinného, alebo ak ide o náhradu morálnej škody spôsobenej úmyselným násilným trestným činom podľa osobitného zákona, ak škoda nebola dosiaľ uhradená.

39. Treba zdôrazniť, že obžalovaní v odvolaniach tomuto výroku, či konaniu mu predchádzajúcemu, žiadne konkrétne pochybenia nevytýkali a krajský súd ich vlastným prieskumom nezistil. Poškodený si riadne a včas v prípravnom konaní uplatnil nárok na náhradu škody, preto okresný súd postupoval správne, ak obom obžalovaným uložil spoločne a nerozdielne túto škodu nahradiť, keďže jej výška je súčasťou popisu skutku uvedeného vo výroku rozsudku, ktorým boli obžalovaní uznaní za vinných.

Záverečné zhrnutie

40. Na základe prezentovaných úvah a právnych záverov krajský súd na verejnom zasadnutí postupom podľa § 319 Tr. por. odvolania oboch obžalovaných ako nedôvodné zamietol.

41. Toto uznesenie bolo prijaté jednomyseľne (§ 163 ods. 4, § 170 ods. 6 Tr. por.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.